

Dosarul nr. 3ra-828/22
2-18172688-01-3ra-11082022

Prima instanță: Judecătoria Chișinău sediul Rîșcani (jud. V. Ciurac)
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. A. Minciuna, G. Mîra, E. Palanciuc)

ÎNCHEIERE

19 octombrie 2022

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Iurie Bejenaru
Galina Stratulat

examinând admisibilitatea recursului depus de Serviciul Vamal

în cauza de contencios administrativ, la cererea de chemare în judecată a Societății cu Răspundere Limitată „Epidavr”, reprezentată de avocatul Ilie Gîlca împotriva Biroului Vamal Centru cu privire la contestarea actelor administrative, obligarea restituirii sumei și încasarea cheltuielilor de judecată

împotriva deciziei din 15 iunie 2022 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost admis apelul depus de Societatea cu Răspundere Limitată „Epidavr”, casată hotărârea din 3 decembrie 2020 a Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani și emisă o nouă hotărâre, prin care acțiunea a fost admisă

constată:

La 16 iulie 2018, SRL „Epidavr”, reprezentată de avocatul Ilie Gîlca a depus cerere de chemare în judecată împotriva Biroului Vamal Centru cu privire la contestarea actelor administrative, obligarea restituirii sumei și încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a invocat că în perioada anilor 2014 - 2017, a importat din Republica Populară Chineză în Republica Moldova marfă, și anume, jucării cu roți pentru copii, premergătoare, depunând în acest sens următoarele declarații vamale în detaliu nr. 3029I2043 din 20 ianuarie 2014; nr. 3029I53531 din 3 septembrie 2014; nr. 3029I32554 din 4 iunie 2015; nr. 3029I42400 din 9 iulie 2015; nr. 3029I45842 din 22 iulie 2015; nr. 3029I23135 din 20 aprilie 2016; nr. 3029I82620 din 9 decembrie 2016; nr. 2070I39261 din 11 mai 2017; nr. 2070I83562 din 11 septembrie 2017.

În pct. 33 din declarațiile vamale menționate, brocherii vamali SRL „Mol-Declar Proiect” și SRL „Aliner-Service” au încadrat marfa respectivă în poziția tarifară cu codul 950300100 - triciclete, trotinete, automobile cu pedale și jucării

similare cu roți; landouri și cărucioare pentru păpuși, poziție care are taxa vamală la cota de 0 %.

A precizat că toate cele 9 declarații vamale au fost validate fără rezerve de către organul vamal, fiind acordat liber de vamă.

Prima declarație vamală din 20 ianuarie 2014, a fost validată pe culoarul roșu, fiind efectuat și controlul documentar și fizic al mărfii.

A comunicat că la 6 martie 2018, SRL „Epidavr” a recepționat citația de reverificare nr. 2206 a Biroului Vamal Centru, prin care s-a solicitat prezentarea informațiilor sau a depune mărturii referitor la declarațiile vamale ce se referă la importul mărfii descrise ca „Jucării cu roți pentru copii, premergătoare”.

La fel, a menționat că în cadrul controlului ulterior prin reverificare, Biroul Vamal Centru, în temeiul art. 141 alin. (2) Cod vamal, a emis 9 decizii de clasificare a mărfii pentru fiecare declarație vamală în parte, și anume, nr. 7-13 din 10 aprilie 2018 și nr. 27, 28 din 21 mai 2018.

Toate aceste decizii de clasificare a mărfurilor au un text absolut identic, și anume „...produsele vămuite reprezintă mobilier pentru copii din material plastic cu un cadru tubular din metal pliabil montat pe roțile. Se mișcă pe roți și include un scaun (parte de șezut) format dintr-o bucată de țesătură în care au fost făcute două găuri pentru a permite picioarele copilului să treacă, împreună cu o masă-panou la care sunt atașate jucăriile. Este destinat să ajute copiii să învețe în siguranță cum să meargă. În concluzie, produsele „premergătoare” se încadrează la codul 940370000 - mobilier din plastic”.

La 5 iunie 2018, Biroul Vamal Centru a întocmit procesul-verbal de reverificare a declarațiilor vamale nr. 61.18/I-R, potrivit căruia SRL „Epidavr” ar fi declarat eronat în cele 9 declarații vamale reverificate, codul tarifar 950300100, cu taxa vamală 0 %, corect fiind codul tarifar 940370000, cu taxa vamală 10 %, motiv din care urmează să fie recalculate și încasate obligațiile vamale în sumă totală de 293 941,99 de lei.

În procesul-verbal de reverificare a declarațiilor vamale, organul vamal și-a întemeiat concluzia privind declararea eronată a codului mărfii, exclusiv în temeiul celor 9 decizii de clasificare a mărfurilor întocmite anterior în cadrul controlului ulterior.

La 26 iunie 2018, Biroul Vamal Centru a emis două decizii de regularizare nr. 614 (pe marginea declarațiilor vamale nr. 3029I2043 din 20 ianuarie 2014 și nr. 3029I53531 din 3 septembrie 2014), prin care a dispus spre încasare de la SRL „Epidavr” obligații vamale suplimentare în sumă de 66 581,86 de lei, penalitatea în sumă de 39 137,45 de lei, în total suma de 105 719,31 de lei și nr. 615 (pe marginea declarațiilor vamale nr. 3029I32554 din 4 iunie 2015; nr. 3029I42400 din 9 iulie 2015; nr. 3029I45842 din 22 iulie 2015; nr. 3029I23135 din 20 aprilie 2016; nr. 3029I82620 din 9 decembrie 2016; nr. 2070I39261 din 11 mai 2017; nr. 2070I83562 din 11 septembrie 2017), prin care a dispus spre încasare de la SRL „Epidavr” obligații vamale suplimentare în sumă de 227 360,13 de lei, penalitatea în sumă de 71 119,19 de lei, în total suma de 298 479,32 de lei.

A relatat reclamanta că la 29 iunie 2018, a contestat actele administrative cu cerere prealabilă la Serviciul Vamal, înregistrată sub nr. 15002, care însă a fost respinsă ca fiind nefondată, prin răspunsul nr. 28/11-10897 din 13 iulie 2018.

A considerat că Biroul Vamal Centru, în cadrul controlului ulterior prin reverificarea declarațiilor vamale depuse de către SRL „Epidavr”, a aplicat în mod ilegal, retroactiv prevederile art. 141² alin. (2²) Cod vamal.

Așadar, din anexa la decizia de regularizare nr. 614 din 26 iunie 2018 rezultă că au fost reverificate declarațiile vamale din 20 ianuarie 2014 și din 3 septembrie 2014. Conform procesului-verbal de reverificare a declarațiilor vamale din 5 iunie 2018, în privința acestor declarații vamale, în conformitate cu prevederile art. 141² alin. (2²) Cod vamal, au fost emise deciziile de clasificare a mărfii nr. 28 și nr. 27 din 21 mai 2018, decizii care stau la baza emiterii actului administrativ contestat - decizia de regularizare nr. 614 din 26 iunie 2018.

În conformitate cu art. 141² alin. (2²) Cod vamal, organul vamal este în drept să emită decizia de clasificare a mărfurilor după acordarea liberului de vamă. Decizia de clasificare se transmite declarantului în termen de trei zile lucrătoare de la emitere.

A evidențiat reclamanta că această normă legală, care a fost aplicată de organul vamal referitor la declarațiile vamale din 20 ianuarie 2014 și 3 septembrie 2014, a fost introdusă în temeiul Legii nr. 71 din 12 aprilie 2015, în vigoare de la 1 mai 2015.

Iar în conformitate cu prevederile art. 6 alin. (2) Cod vamal, activitatea vamală se desfășoară în conformitate cu legislația care este în vigoare la data la care organul vamal a primit declarația vamală și alte documente.

Prin urmare, a subliniat că reverificarea declarațiilor vamale din anul 2014 urma să aibă loc în strictă conformitate cu prevederile legislației vamale în vigoare în anul 2014, însă la adoptarea deciziei de regularizare nr. 614 din 26 iunie 2018, organul vamal a aplicat ilegal cu efect retroactiv, legislația vamală care a intrat în vigoare abia la data de 1 mai 2015, ceea ce este inadmisibil.

Totodată, în conformitate cu art. 141² alin. (2) Cod vamal, procedura de emitere a deciziei de clasificare a mărfurilor în corespundere cu Nomenclatura combinată a mărfurilor se stabilește de către Serviciul Vamal.

Astfel, necătând la faptul că Codul vamal, începând cu data de 1 mai 2015, a prevăzut dreptul organelor vamale de a efectua decizii de clasificare a mărfurilor chiar și după acordarea liberului de vamă, însăși procedura de emitere a deciziei de clasificare urma să fie stabilită de Serviciul Vamal conform prevederilor art. 141² alin. (2) Cod vamal, chestiune care a fost realizată abia prin ordinul Serviciului Vamal nr. 296 din 19 august 2016 cu privire la aprobarea Regulamentului privind decizia de clasificare a mărfurilor, care a intrat în vigoare la data de 7 noiembrie 2016.

A accentuat că legislația în vigoare prevede expres și imperativ că ordinele Serviciului Vamal nu pot avea efect retroactiv.

Respectiv, ținând cont de cadrul legal și normativ stabilit mai sus, organele vamale din Republica Moldova au obținut efectiv dreptul de a emite decizii de

clasificare a mărfurilor începând cu data de 7 noiembrie 2016 (momentul intrării în vigoare a ordinului Serviciului Vamal nr. 296 din 19 august 2016 cu privire la aprobarea Regulamentului privind decizia de clasificare a mărfurilor) și aceste decizii de clasificare pot viza exclusiv declarații vamale depuse până la data de 7 noiembrie 2016, însă din 9 declarații verificate de organul vamal, 6 declarații vamale au fost depuse până la data de 7 noiembrie 2016, și anume, declarațiile vamale nr. 3029I2043 din 20 ianuarie 2014; nr. 3029I53531 din 3 septembrie 2014; nr. 3029I32554 din 4 iunie 2015; nr. 3029I42400 din 9 iulie 2015; nr. 3029I45842 din 22 iulie 2015; nr. 3029I23135 din 20 aprilie 2016 și în privința acestor declarații organul vamal nu a avut drept să emită deciziile de clasificare a mărfurilor.

A remarcat că Biroul Vamal Centru nu a fost în drept în cadrul controlului ulterior, prin reverificarea declarațiilor vamale, să porceadă la emiterea deciziilor de clasificare a mărfurilor.

Astfel, legiuitorul a prevăzut exhaustiv, drepturile organului vamal în cadrul efectuării unui control ulterior, drepturi care sunt prevăzute limitativ în art. 202³ alin. (2) Cod vamal.

Conform procesului-verbal de reverificare a declarațiilor vamale din 5 iunie 2018, rezultă că în cadrul controlului ulterior, organul vamal, în temeiul art. 141² alin. (2²) Cod Vamal, a emis 9 decizii de clasificare a mărfii pentru fiecare declarație vamală în parte, care a fost reverificată și în temeiul acestor decizii, s-a ajuns la o concluzie eronată precum că poziția tarifară, care a fost declarată în declarațiile vamale depuse de SRL „Epidavr”, a fost greșită.

Însă, art. 202³ alin. (2) Cod vamal nu oferă dreptul organului vamal să efectueze decizii de clasificare a mărfii în cadrul controlului ulterior prin reverificarea declarațiilor vamale, prin urmare, organul vamal și-a depășit atribuțiile și drepturile conferite prin lege, iar rezultatul controlului ulterior, este lovit de nulitate absolută.

De asemenea, reclamanta a evidențiat că nu a prezentat în declarațiile vamale, care au fost supuse reverificării, careva date eronate, așa cum neîntemeiat susține organul vamal în actele administrative contestate.

În procesul-verbal de reverificare a declarațiilor vamale, organul vamal nu a indicat care anume erori sau divergențe au fost stabilite între informațiile din declarațiile vamale și cele din documentele însoțitoare a acestor declarații, or dezacordul ulterior al organului vamal cu poziția tarifară, care a fost declarată de SRL „Epidavr” pe parcursul a trei ani 2014 - 2017, în 9 declarații vamale, nicidecum nu cade sub incidența normei legale, prevăzute la art. 202 alin. (5) Cod vamal, deoarece legiuitorul a prevăzut expres că organul vamal va întocmi procesul-verbal de reverificare a declarațiilor vamale doar în cazul depistării unor erori și/sau divergențe între informațiile din declarațiile vamale și cele din documentele verificate, ce conduc la apariția, modificarea și/sau anularea obligației vamale, situație care nu se atestă în prezenta speță.

În atare situație, organul vamal trebuie să probeze care informații adiționale (ex: declarație de export; invoice-urile de la furnizor, etc.) au fost constatate în cadrul controlului ulterior, care nu ar fi fost prezentate la momentul vămuirii, întru

confirmarea faptului că informația pe baza căreia s-a efectuat importul, a fost una inexactă (eronată) și incompletă.

Or, conform art. 202² alin. (5) Cod vamal, legiuitorul oferă organului vamal dreptul incontestabil să întocmească în scris procesul-verbal de reverificare a declarațiilor vamale și efectuarea recalculării drepturilor de import, numai într-un singur caz: dacă, după reverificarea declarației sau după controlul ulterior, rezultă că dispozițiile ce reglementează regimul vamal respectiv, au fost aplicate pe baza unor informații inexacte sau incomplete, doar atunci organul vamal ia măsuri pentru regularizarea situației, ținând seama de noile informații obținute.

Un aspect de drept foarte important, este că prima declarație vamală nr. 3029I2043 din data de 20 ianuarie 2014, care a fost supusă reverificării, a fost validată pe culoarul roșu de declarare, adică a fost supusă atât controlului fizic, cât și documentar de către organul vamal până la acordarea liberului de vamă, adică organul vamal verificând corectitudinea poziției tarifare indicate de declarat, a acceptat-o fără rezerve, însă deja peste 4 ani revine în mod absolut arbitrar la încadrarea mărfii și o modifică după bunul său plac, contrar deciziei de validare, care a avut loc încă în anul 2014.

A mai notat că, la caz, prezintă relevanță faptul că marfa importată de către SRL „Epidavr”, la momentul importului la data de 20 ianuarie 2014, a fost supusă controlului vamal și ulterior, în temeiul declarației vamale vizate în actele administrative contestate, în care produsul „Jucării cu roți pentru copii. Premergătoare”, a fost încadrat la codul 950300100, cod ce corespundea cu documentele de însoțire, a fost acordat liberul de vamă.

Or, prin liberul de vamă este de înțeles că autoritatea vamală lasă la dispoziția titularului declarației vamale mărfurile vămuite, confirmând astfel legalitatea vămuirii mărfii și încadrarea corespunzătoare, conform Nomenclatorului mărfurilor.

Prin urmare, a considerat că autoritatea vamală la acordarea liberului de vamă a mărfurilor importate de SRL „Epidavr” a acceptat anume poziția tarifară 950300100, fără a atenționa că codul este indicat greșit. Celelalte opt declarații vamale au fost validate pe culoarul verde, însă SRL „Epidavr” la momentul declarării poziției tarifare a mărfii identice „Jucării cu roți pentru copii. Premergătoare”, a luat în considerare și acel fapt că la 20 ianuarie 2014, marfa respectivă a fost supusă atât controlului fizic, cât și controlului documentar, iar careva pretenții la poziția tarifară, organul vamal nu a avut.

La fel, a invocat că Biroul Vamal Centru a încălcat termenul de efectuare a controlului ulterior prin reverificarea declarațiilor vamale.

Astfel, normele metodologice aprobate de Serviciul Vamal prevăd expres faptul că reverificarea declarațiilor vamale se va efectua într-un termen maxim de 60 zile calendaristice.

Conform procesului-verbal de reverificare a declarațiilor vamale nr. 61.18/1-R din 5 iunie 2018, reverificarea declarațiilor vamale s-a efectuat în perioada 2 martie 2018 - 5 iunie 2018, adică 96 de zile, cu depășirea inadmisibilă a termenului imperativ stabilit de Serviciul Vamal.

Totodată, în speță nu au fost temeiuri de a prelungi acest termen, deoarece nu au fost efectuate careva comisii rogatorii în alte autorități vamale străine, fapt care denotă încălcarea procedurii stabilite de reverificare a declarațiilor vamale, ceea ce duce la anularea actului administrativ.

A accentuat reclamanta că poziția Biroului Vamal Centru referitor la încadrarea tarifară a mărfii importate de SRL „Evidavr”, este greșită, deoarece jucăriile cu roți pentru copii, premergătoare, în principiu nu pot fi calificate ca mobilier din material plastic.

Așadar, Biroul Vamal Centru a considerat abstract că marfa importată urma a fi încadrată în poziția tarifară 940370000 „Mobilier din material plastic”, poziție care contravine Notelor de la capitolul 94 din Nomenclatura Combinată a Mărfurilor. Notele de la capitolul 94 prevăd expres: art. 1 lit. k) Capitolul nu cuprinde mobilele care au caracter de jucării (poziția 9503).

A menționat că în toate actele de însoțire a mărfii „Premergătoare”, este indicat codul 950300100. Astfel, atribuirea premergătoarelor la categoria de mobilier este contrară scopului funcțional, deoarece acestea sunt concepute pentru a învăța copilul să meargă și să dobândească abilitățile corespunzătoare.

Și-a întemeiat pretențiile în temeiul dispozițiilor art. 1 alin. (2), 16 alin. (1), 26 din Legea contenciosului administrativ nr. 793 din 10 februarie 2000, art. 220 alin. (1) Cod civil, art. 1 pct. 21¹, 6 alin. (2), 6¹, 12 alin. (2), 141² alin. (1), (2), (2²), 202² alin. (1), (5), 202³ alin. (2) Cod vamal, art. 18 alin. (4) din Legea privind actele normative ale Guvernului și ale altor autorități ale administrației publice centrale și locale nr. 317 din 18 iulie 2003, în vigoare la data emiterii actelor administrative contestate, art. 46 alin. (1) din Legea privind actele legislative nr. 780 din 27 decembrie 2001, în vigoare la data emiterii actelor administrative contestate.

A solicitat admiterea cererii de chemare în judecată, declararea ilegalității și anularea procesului-verbal de reverificare a declarațiilor vamale nr. 61.18/I-R din 5 iunie 2018 și a deciziilor de regularizare nr. 614 și nr. 615 din 26 iunie 2018 emise de Biroul Vamal Centru în privința SRL „Epidavr”, obligarea Biroului Vamal Centru să-i restituie SRL „Epidavr” suma de 20 000 de lei și să compenseze cheltuielile de judecată.

Pe parcursul examinării cauzei în prima instanță, în temeiul art. 12¹ CPC, SRL „Epidavr” a depus cerere privind ridicarea excepției de neconstituționalitate.

Prin decizia Curții Constituționale nr. 125 din 25 noiembrie 2019, a fost declarată inadmisibilă sesizarea privind excepția de neconstituționalitate a textului „organul vamal este în drept să emită decizia de clasificare a mărfurilor după acordarea liberului de vamă” din art. 141² alin. (2²) Cod vamal, ridicată de avocatul Ilie Gîlca, în dosarul nr. 3-2033/2019, pendinte la Judecătoria Chișinău sediul Rîșcani.

Prin hotărârea din 3 decembrie 2020 a Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani, a fost respinsă cererea de chemare în judecată depusă de SRL „Epidavr”, ca neîntemeiată.

În susținerea soluției emise, având în vedere prevederile art. 3 din Legea contenciosului administrativ, în vigoare la momentul adresării cu cerere, prima

instanță a reținut că procesul-verbal de reverificare a declarațiilor vamale nr. 61.18/1-R din 5 iunie 2018 nu constituie act administrativ, or acesta este un act pregătit care a stat la baza emiterii actelor administrative, care, prin urmare, nu produce efecte juridice prin ele însele.

Corespunzător, instanța de judecată a conchis că urmează a fi respinsă ca neîntemeiată pretenția reclamantei privind anularea procesului-verbal de reverificare a declarațiilor vamale nr. 61.18/1-R din 5 iunie 2018, or actul contestat de SRL „Epidavr” nu întrunește caracteristicile unui act administrativ și, prin urmare, acestea nu pot constitui obiect al acțiunii de contencios administrativ.

La fel, prima instanță a stabilit că pârâțul în cadrul verificării corectitudinii atribuirii poziției tarifare a concluzionat că agentul economic SRL „Epidavr” a declarat eronat codul tarifar 950300100 „Triciclete, trotinete, automobile cu pedale și jucării similare cu roți; landouri și cărucioare pentru păpuși” conform Nomenclatorului Mărfurilor, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1525 din 29 decembrie 2007 (declarații vamale perfectate în perioada anului 2014) și a Nomenclaturii Combinate a Mărfurilor a RM, aprobată prin Legea nr. 172 din 25 iulie 2014, în vigoare din 1 ianuarie 2015, cu taxa vamală 0 %, corect fiind codul tarifar 940370000 „Mobilier din material plastic” conform Nomenclatorului Mărfurilor, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1525 din 29 decembrie 2007 (declarații vamale perfectate în perioada anului 2014) și a Nomenclaturii Combinate a Mărfurilor, aprobată prin Legea nr. 172 din 25 iulie 2014, cu taxa vamală de 10 % stabilită în baza Anexei nr. 1 la Legea nr. 1380-XIII din 20 noiembrie 1997 cu privire la tariful vamal, în vigoare la momentul perfectării declarațiilor vamale din 2014 și a Nomenclaturii Combinate a Mărfurilor a RM, aprobată prin Legea nr. 172 din 25 iulie 2014, pentru perioade ulterioare.

Respectiv, prima instanță a constatat că, în cazul din speță, motivul întocmirii deciziilor de regularizare are drept bază normativă pct. 3) lit. a) și lit. c) din ordinul Serviciului Vamal nr. 333-0 din 31 iulie 2014, care presupune că decizia de regularizare se emite în cazul: apariției obligației vamale în temeiul art. 127, 127² - 127¹² Cod vamal, constatărilor efectuate, pe parcursul derulării controlului ulterior prin audit postvămuire și/sau reverificării declarației vamale, la finalizarea acestuia, sau în cadrul unui control repetat al acestuia.

Totodată, caseta nr. 5 a deciziilor de regularizare indică temeiul legal al întocmirii deciziilor de regularizare, și anume, art. 127¹¹ alin. (1) lit. a) Cod vamal, temei ce se încadrează ca motiv de emiterie a deciziei de regularizare reflectat în pct. 3) lit. a) din ordinul nr. 333-O din 31 iulie 2014.

Așadar, prima instanță a ajuns la concluzia cu privire la temeinicia emiterii deciziei de regularizare nr. 614 din 26 iunie 2018 și a deciziei de regularizare nr. 615 din 26 iunie 2018, or marfa importată urmează a fi atribuită codului tarifar 940370000, în care se face referire la marfa – premărgătoare, dar nu a codului tarifar 950300100.

De asemenea, prima instanță a respins ca neîntemeiate afirmațiile reclamantei precum că Biroul Vamal Centru a aplicat în mod ilegal, retroactiv prevederile art. 141² alin. (2²) Cod vamal al RM, or potrivit prevederilor art. 141² alin. (2) Cod

vamal, în caz de clasificare incorectă a mărfurilor, organele vamale au dreptul să efectueze de sine stătător clasificarea lor în corespundere cu Nomenclatura combinată a mărfurilor și normelor metodologice existente, prin emiterea deciziei de clasificare a mărfurilor, iar procedura de emitere a deciziei de clasificare a mărfurilor în corespundere cu Nomenclatura combinată a mărfurilor se stabilește de către Serviciul Vamal.

La 16 decembrie 2020, prin intermediul oficiului poștal, cu respectarea termenului prevăzut la art. 232 Cod administrativ, Biroul Vamal Centru a depus cerere de apel motivată împotriva hotărârii din 3 decembrie 2020 a Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani.

Prin decizia din 8 iunie 2021 a Curții de Apel Chișinău, a fost casată integral hotărârea din 3 decembrie 2020 a Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani și emisă o nouă decizie, prin care a fost admisă acțiunea în contencios administrativ înaintată de SRL „Epidavr”.

A fost anulat procesul-verbal de reverificare a declarațiilor vamale nr. 61.18/I-R din 5 iunie 2018 și deciziile de regularizare nr. 614 și 615 din 26 iunie 2018 emise de Biroul Vamal Centru în privința SRL „Epidavr”.

A fost obligat Biroul Vamal Centru să restituie SRL „Epidavr” suma în mărime de 20 000 de lei.

Prin decizia din 29 decembrie 2021 a Curții Supreme de Justiție, a fost admis recursul depus de Biroul Vamal Centru, casată decizia din 8 iunie 2021 a Curții de Apel Chișinău, cu remiterea cauzei la rejudecare la Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecată.

Prin decizia din 15 iunie 2022 a Curții de Apel Chișinău, a fost admis apelul depus de SRL „Epidavr”, casată hotărârea din 3 decembrie 2020 a Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani și emisă o nouă hotărâre, prin care a fost admisă acțiunea depusă de SRL „Epidavr” împotriva Biroului Vamal Centru privind contestarea actelor administrative.

A fost admisă acțiunea depusă de SRL „Epidavr” împotriva Biroului Vamal Centru privind contestarea actelor administrative.

A fost anulat procesul-verbal de reverificare a declarațiilor vamale nr. 61.18/1-R din 5 iunie 2018, întocmit de Biroul Vamal Centru și deciziile de regularizare nr. 614 și nr. 615 la 26 iunie 2018, emise de Biroul Vamal Centru.

A fost obligat Serviciul Vamal să restituie SRL „Epidavr” suma de 20 000 de lei.

În consolidarea soluției adoptate, instanța de apel, reieșind din prevederile art. 1 pct. 21, 6, 12 alin. (2), 141 alin. (1), (2), (2²), 202² alin. (1), (5), 202³ alin. (2) Cod vamal, art. 46 alin. (1) din Legea privind actele legislative, în vigoare la data emiterii actelor administrative contestate, a menționat că la efectuarea reverificării declarațiilor vamale, organul vamal urmează să aplice prevederile legale în vigoare la data importării și declarării bunurilor.

Instanța de apel a reținut că, în condițiile speței, Biroul Vamal Centru a aplicat în cadrul controlului ulterior prin reverificarea declarațiilor vamale depuse de SRL „Epidavr”, prevederile art. 141² alin. (2²) Cod vamal, retroactiv, respectiv

asupra unor situații juridice realizate și finalizate până la intrarea în vigoare a acestei norme.

Or, prin anexa la decizia de regularizare nr. 614 din 26 iunie 2018, se confirmă că au fost supuse reverificării declarațiile vamale din 20 ianuarie 2014 și 3 septembrie 2014, iar conform procesului-verbal de reverificare a declarațiilor vamale din 5 iunie 2018, în privința acestor declarații vamale, în conformitate cu prevederile art. 141² alin. (2²) Cod vamal, au fost emise deciziile de clasificare a mărfii nr. 27 din 21 mai 2018 și nr. 28 din 21 mai 2018, decizii ce stau nemijlocit la baza emiterii actului administrativ contestat - decizia de regularizare nr. 614 din 26 iunie 2018.

Instanța de apel a reiterat că norma legală prevăzută de art. 141² alin. (2²) Cod vamal, aplicat de organul vamal cu referire la declarațiile vamale din 20 ianuarie 2014 și 3 septembrie 2014, a fost introdusă în textul Codului vamal, prin Legea nr. 71 din 12 aprilie 2015, în vigoare din 1 mai 2015, respectiv la o dată ulterioară prezentării declarațiilor vamale reverificate, aspect relevant în contextul în care potrivit art. 6 alin. (2) Cod vamal, activitatea vamală se desfășoară în conformitate cu legislația care este în vigoare la data la care organul vamal a primit declarația vamală și alte documente.

Astfel, analizând circumstanțele de fapt ale speței în raport cu normele legale menționate, instanța de apel a conchis că prima instanță în mod nejustificat a respins acțiunea depusă de SRL „Epidavr”, așa cum, la emiterea actelor respective, organul vamal a aplicat cu efect retroactiv o normă legală, fapt ce este inadmisibil.

Prin urmare, constatarea nominalizată generează anularea actelor administrative contestate, indicate supra, în partea ce se referă la declarațiile vamale din 20 ianuarie 2014 și 3 septembrie 2014, deoarece în conformitate cu prevederile art. 26 lit. a) din Legea contenciosului administrativ, actul administrativ contestat poate fi anulat, în tot sau în parte, în cazul în care este ilegal în fond, ca fiind emis contrar prevederilor legii.

Instanța de apel a constatat că din 9 declarații vamale verificate de organul vamal, 6 declarații vamale au fost depuse până la 7 noiembrie 2016, și anume, declarațiile vamale nr. nr. 302912043 din 20 ianuarie 2014; 3029153531 din 3 septembrie 2014; 3029132554 din 4 iunie 2015; 30291 din 9 iulie 2015; 3029145842 din 22 iulie 2015; 3029123135 din 20 aprilie 2016.

Respectiv, în privința acestor declarații organul vamal nu era îndreptățit să emită deciziile de clasificare a mărfurilor, întrucât procedura emiterii unor astfel de acte a fost elaborată ulterior depunerii declarațiilor nominalizate, fapt ce denotă că organul vamal nu a aplicat corect normele materiale la emiterea deciziilor de clasificare a mărfurilor.

Totodată, instanța de apel a evidențiat că în procesul-verbal de reverificare a declarațiilor vamale, organul vamal nu indică care anume erori sau divergențe au fost stabilite între informațiile expuse în declarațiile vamale și cele din documentele însoțitoare ale acestor declarații, viciu apreciat de instanță ca fiind fundamental, deoarece dezacordul ulterior al organului vamal cu poziția tarifară specificată de

SRL „Epidavr” pe parcursul a trei ani 2014 - 2017 în 9 declarații vamale, nicidecum nu cade sub incidența normei legale expuse la art. 202² alin. (5) Cod vamal.

La fel, instanța de apel a reținut că SRL „Epidavr”, la întocmirea declarațiilor vamale, nu a comis erorile invocate de organul vamal, specificând corect informația despre marfa transportată, cu atât mai mult, cu cât prima declarație vamală nr. 3029I2043 din 20 ianuarie 2014, a fost supusă reverificării, a fost validată pe culoarul roșu de declarare, adică a fost supusă atât controlului fizic, cât și documentar de către organul vamal până la acordarea liberului de vamă.

Astfel, organul vamal verificând corectitudinea poziției tarifare indicate de declarant, a acceptat-o fără rezerve, însă deja peste 4 ani a revenit în mod arbitrar la încadrarea mărfii și a modificat-o contrar deciziei de validare, care a avut loc încă în anul 2014.

La 16 iunie 2022, Serviciul Vamal a depus recurs nemotivat împotriva deciziei din 15 iunie 2022 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel, cu emiterea unei noi decizii de respingere a acțiunii.

La 4 august 2022, Serviciul Vamal a prezentat motivarea recursului împotriva deciziei din 15 iunie 2022 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel, cu emiterea unei noi decizii privind menținerea hotărârii din 3 decembrie 2020 a Judecătoriai Chișinău sediul Rîșcani.

În susținerea recursului a invocat că în prezenta speță au relevanță prevederile art. 127 alin. (10) Cod vamal, care stipulează că, cu excepția cazurilor prevăzute la alin. (11), termenul de prescripție pentru determinarea obligațiilor vamale este de 4 ani, calculat conform art. 202⁵ alin. (2).

Astfel, art. 202⁵ alin. (2) lit. b) Cod vamal, reflectat ca temei legal în caseta nr. 5 a deciziilor de regularizare contestate, indică că persoanele care desfășoară tranzacții economice externe sunt obligate să păstreze documentele aferente acestor operațiuni, în scopul desfășurării controlului ulterior, pentru o perioadă de 4 ani calendaristici, care se calculează după cum urmează: în cazul mărfurilor puse în liberă circulație în alte împrejurări decât cele stabilite la lit. a) sau al mărfurilor declarate pentru export - de la sfârșitul anului calendaristic în care sunt acceptate declarațiile de punere în liberă circulație sau cele de export.

Așadar, termenul de prescripție pentru determinarea obligației vamale de 4 ani în prezentul obiect material litigios a început să curgă din data de 31 decembrie 2014, or cea mai veche declarație vamală reflectată în deciziile de regularizare contestate datează cu anul 2014, respectiv sfârșitul anului calendaristic este 31 decembrie 2014.

A remarcat că echipa de control s-a încadrat perfect în termenul de patru ani indicat de către legiuitor în vederea determinării obligației vamale, deoarece controlul s-a finisat la 5 iunie 2018 odată cu întocmirea procesului-verbal de reverificare.

Respectiv, este lovită de nulitate concluzia instanței de apel reflectată în decizia contestată, precum că odată ce declarațiile vamale în parte ce țin poziția tarifară au fost verificate de către organul vamal încă în anul 2014, acestea nu mai puteau fi modificate.

Or, în combaterea concluziei instanței de apel, pe lângă normele legale menționate, vine și decizia Curții Constituționale nr. 125 din 25 noiembrie 2019 de inadmisibilitate a sesizării nr. 167g/2019 privind excepția de neconstituționalitate a unor prevederi din articolul 141² alin. (2²) Cod vamal (clasificarea mărfurilor de către organele vamale), sesizare ce de fapt a fost adresată Curții Constituționale de către intimată, în prezenta cauză încă în instanța de fond.

Totodată, ca rezultat al examinării deciziei Curții Constituționale menționate, Biroul Vamal Centru din cadrul Serviciului Vamal a apreciat drept critic și concluzia instanței de apel reflectată la pagina 10 alin. 2 din decizia contestată precum că organul vamal a aplicat retroactiv prevederile art. 141/2 alin. (2/2) Cod vamal asupra unor situații juridice realizate și finalizate până la intrarea în vigoare a acestei norme, or Curtea Constituțională a constatat faptul că prevederea potrivit căreia organul vamal este în drept să emită decizia de clasificare a mărfurilor după acordarea liberului de vamă, se încadrează în logica legiuitorului de a institui o competență excepțională a organului vamal de a acorda liberul de vamă până la emiterea deciziei de clasificare a mărfurilor și chiar până la plata drepturilor de import, dacă aceasta este imperios pentru un control suplimentar de lungă durată și doar dacă au fost constituite garanții suficiente care să acopere drepturile de import (art. 141² alin. (2²) - (2¹³) Cod vamal).

Circumstanță ce inevitabil duce la anularea deciziei Curții de Apel Chișinău, atâta timp cât motivația deciziei ce a stat la baza admiterii apelului declarat de către SRL „Epidavr” și a fost pronunțată o hotărâre nouă privind admiterea acțiunii este răsturnată prin concluziile Curții Constituționale a Republicii Moldova reflectate în decizia nr. 125 din 25 noiembrie 2019.

Cu referire la afirmațiile intimatei preluate de către instanța de apel precum că organul vamal va întocmi procesul-verbal de reverificare a declarațiilor vamale doar în cazul depistării unor erori și/sau divergențe între informațiile din declarațiile vamale și cele din documentele verificate, a evidențiat recurentul că aceste afirmații au un caracter pur declarativ fără a fi bazate pe careva prevederi legale în vigoare.

Astfel, intimata a preluat și a interpretat după bunul său plac conținutul prevederilor art. 181¹ Cod vamal, în redacția din 1 mai 2015 - 1 ianuarie 2017, care prevedeau că dacă, după reverificarea declarației vamale sau după auditul postvămuire, rezultă că dispozițiile ce reglementează regimul vamal respectiv au fost aplicate eronat, organul vamal ia măsuri pentru regularizarea situației, ținând seama de noile constatări, astfel la momentul întocmirii deciziilor de regularizare ce servesc drept obiect al prezentului raport material litigios, prevederea în cauză era deja inaplicabilă fiind abrogată, respectiv și constatările instanței de apel sunt lovite de nulitate absolută, dat fiind faptul existenței circumstanțelor menționate supra.

Referitor la afirmațiile intimatei precum că în conformitate cu prevederile ordinului Serviciului Vamal nr. 63-0 din 11 ianuarie 2013, Monitorul Oficial nr. 18-21/54 din 25 ianuarie 2013, cu privire la aprobarea Normelor metodologice privind realizarea controlului ulterior prin audit post-vămuire și reverificarea declarațiilor vamale, și anume, pct. 46 și 51, declarațiile vamale pot fi reverificate în termen de 60 zile calendaristice de la data recepționării acestora de către personalul indicat în

pct. 43, a accentuat că aceste afirmații nu numai că au un caracter declarativ, dar au drept scop de a duce în eroare instanța de judecată.

Or, prevederile legale menționate sunt aplicabile doar pentru declarațiile vamale ce sunt pe culoarul albastru de efectuare a controlului vamal ce nu sunt aplicabile prezentelor declarații vamale supuse regularizării, deoarece niciuna din aceste declarații vamale nu erau pe culoarul albastru de control vamal (8 declarații vamale - culoarul verde, 1 declarație vamală - culoarul roșu).

A precizat că în normele sus citate se indică expres că, pct. 46 - declarațiile vamale vor fi reverificate în termen de 60 de zile calendaristice de la data recepționării acestora de către personalul indicat în pct. 43, iar pct. 43 indică că activitatea de reverificare se realizează de către personalul Direcției control ulterior și personalul Secțiilor control ulterior din cadrul birourilor vamale desemnați ca fiind responsabili de reverificarea declarațiilor vamale, în baza culoarului albastru de control vamal.

Ținând cont de cele expuse, în cadrul verificării corectitudinii atribuirii poziției tarifare, a concluzionat că agentul economic SRL „Epidavr” a declarat eronat codul tarifar 950300100 „Triciclete, trotinete, automobile cu pedale și jucării similare cu roți; landouri și cărucioare pentru păpuși” conform Nomenclatorului Mărfurilor, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1525 din 29 decembrie 2007 (declarații vamale perfectate în perioada anului 2014) și a Nomenclaturii Combinate a Mărfurilor a RM, aprobată prin Legea nr. 172 din 25 iulie 2014, în vigoare din 1 ianuarie 2015, cu taxa vamală 0 %, corect fiind codul tarifar 940370000 „Mobilier din material plastic” conform Nomenclatorului Mărfurilor, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1525 din 29 decembrie 2007 (declarații vamale perfectate în perioada anului 2014) și a Nomenclaturii Combinate a Mărfurilor a RM, aprobată prin Legea nr. 172 din 25 iulie 2014, cu taxa vamală de 10 % stabilită în baza Anexei nr. 1 la Legea nr. 1380-XIII din 20 noiembrie 1997 cu privire la tariful vamal, în vigoare la momentul perfectării declarațiilor vamale din 2014 și a Nomenclaturii Combinate a Mărfurilor a RM, aprobată prin Legea RM nr. 172 din 25 iulie 2014, pentru perioade ulterioare.

Ca urmare a iregularităților constatate, în temeiul art. 127¹¹ alin. (1) lit. a), 127¹³, 141² alin. (2) și alin. (2²), 202², 202³ alin. (1) lit. g), alin. (2) lit. e), 202⁵ alin. (1) lit. b), 202⁷ alin. (1) Cod vamal nr. 1149-XIV din 20 iulie 2000, a fost recalculată obligația vamală în sumă totală de 293 941,98 de lei (TV – 244 951,64 de lei, TVA - 48 990,34 de lei).

Majorarea de întârziere recalculată în conformitate cu prevederile art. 228 Cod fiscal nr. 1163-XIII din 24 aprilie 1997, art. 129 Cod vamal nr. 1149-XIV din 20 iulie 2000.

La fel, a considerat recurentul că nu sunt fondate concluziile instanței de apel precum că Biroul Vamal Centru a aplicat în mod ilegal, retroactiv prevederile art. 141² alin. (2²) Cod vamal, și prin prisma faptului că potrivit scrisorii Serviciului Vamal nr. 28/11-7050 din 8 mai 2018 se explică de către organul ierarhic superior că în conformitate cu prevederile art. 141² alin. (2) Cod vamal, în caz de clasificare incorectă a mărfurilor, organele vamale au dreptul să efectueze de sine stătător

clasificarea lor în corespundere cu Nomenclatura combinată a mărfurilor și normelor metodologice existente, prin emiterea deciziei de clasificare a mărfurilor. Procedura de emitere a deciziei de clasificare a mărfurilor în corespundere cu Nomenclatura combinată a mărfurilor se stabilește de către Serviciul Vamal.

Având în vedere prevederile art. 6 alin. (2) Cod vamal, a evidențiat că subdiviziunea responsabilă de clasificarea mărfurilor din cadrul biroului vamal poate emite decizia de clasificare, aferente declarațiilor vamale perfectate în perioada anului 2014, în temeiul Nomenclatorului Mărfurilor al Republicii Moldova, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1525 din 29 decembrie 2007, aplicat la momentul importurilor.

A considerat că sunt nefondate și declarative afirmațiile intimății și în parte ce ține de faptul că declarația vamală din 20 ianuarie 2014 a fost validată pe culoarul roșu, fiind astfel efectuat controlul documentar și fizic al mărfii, or, având în vedere prevederile art. 181¹ alin. (7) Cod vamal, recurentul a accentuat că faptul efectuării controlului vamal al mărfii declarate conform declarației vamale nr. 302912043 din 20 ianuarie 2014, nu exclude competența organului vamal de a efectua controlul ulterior al operațiunii de vămuire.

A mai notat că de către instanța de apel a fost ignorată și nu i-a fost dată o apreciere, probei prezentate de către Biroul Vamal Centru încă în instanța de fond, și anume, decizia Organizației Mondiale a Vămirilor din mai 2003 (tradusă și autenticată în modul corespunzător), în care se face referire la marfa – Premărgătoare, fiind indicat în concret că aceasta se clasifică la codul tarifar 940370.

Cu referire la Recomandarea Curții Supreme de Justiție nr. 65 din 10 decembrie 2015 cu privire la aplicarea unor prevederi ale legislației vamale ce reglementează stabilirea poziției tarifare pentru mărfurile importate, a menționat că instanța de apel, contrar prerogativelor atribuite, a efectuat clasificarea propriu-zisă a mărfurilor, fapt ce reprezintă o depășire a competențelor materiale.

Curtea de Apel Chișinău eronat a ajuns la concluzia expusă la alin. 120 din decizia recurată, or, în primul rând, poziția organului vamal referitoare la încadrarea tarifară a fost motivată prin procesul-verbal de reverificare a declarațiilor vamale nr. 61.18/I-R din 5 iunie 2018.

A conchis că instanța de apel, la o nouă rejudecare, s-a limitat doar la faptul că a dat o apreciere prioritară certificatului de examinare de tip eliberat de Sistemul National de Evaluare a Conformității din 3 august 2013, la emiterea soluției pe caz, prin care a casat din nou hotărârea primei instanțe și a admis pretențiile formulate de către SRL „Epidavr”, prin care a omis să se expună asupra celor trei elemente menționate de către Curtea de Supremă de Justiție, care de altfel, au servit ca temeiuri pentru remiterea cauzei la rejudecare.

La 16 august 2022, în adresa SRL „Epidavr” a fost expediată copia recursului depus de Serviciul Vamal, cu înștiințarea despre necesitatea prezentării referinței, fapt ce se confirmă prin scrisoarea de însoțire anexată la materialele dosarului (f. d. 36 vol. III).

Până la data stabilită pentru examinarea admisibilității recursului, intimata nu și-a valorificat acest drept procedural și nu a depus referință.

În conformitate cu art. 244 alin. (1) Cod administrativ, hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.

Conform art. 245 alin. (1) și (2) Cod administrativ, recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Instanța de apel transmite neîntârziat Curții Supreme de Justiție recursul împreună cu dosarul judiciar. Motivarea recursului se prezintă Curții Supreme de Justiție în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la instanța de apel.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la 15 iunie 2022, în ședință publică (f. d. 232 vol. II).

Din materialele dosarului rezultă că la 16 iunie 2022, Serviciul Vamal a depus recurs nemotivat împotriva deciziei din 15 iunie 2022 a Curții de Apel Chișinău (f. d. 1 vol. III).

Tot materialele cauzei atestă că copia deciziei motivate din 15 iunie 2022 a Curții de Apel Chișinău a fost notificată recurentului Serviciul Vamal, prin intermediul poștei electronice, la 1 august 2022, fapt ce se confirmă prin extrasul din poșta electronică anexat la actele cauzei (f. d. 17 vol. III).

Se mai constată că la 4 august 2022, Serviciul Vamal a prezentat motivarea recursului împotriva deciziei din 15 iunie 2022 a Curții de Apel Chișinău (f. d. 18-32 vol. III).

Astfel, recursul depus de Serviciul Vamal împotriva deciziei din 15 iunie 2022 a Curții de Apel Chișinău este în termen.

Examinând temeiurile invocate în recursul depus de Serviciul Vamal, în raport cu materialele cauzei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție îl consideră inadmisibil, din următoarele motive.

În conformitate cu art. 246 alin. (1) Cod administrativ, Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă este inadmisibil, recursul se declară ca atare printr-o încheiere, iar în acord cu alin. (2) art. 246 Cod administrativ, recursul se declară inadmisibil în special în cazurile enumerate la literele a)-f). Din analiza acestor prevederi, rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului, în special, nu se limitează doar la temeiurile menționate ci urmează să însușească în condițiile Codului administrativ exercitarea efectivă a unui control de legalitate, veritabil bazat pe temeiuri concludente și serioase.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține cu valoare de principiu jurisprudențial, că sintagma „în special” denotă caracterul neexhaustiv al temeiurilor de inadmisibilitate și în același timp oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă și care pe cale de consecință nu pot însuși un eventual succes rezultat din examinarea cererii în completul de 5 judecători.

În această ordine de idei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ reține că, Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevelopativ al recursului dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate sau, după caz, hotărârile Curții de Apel ca primă instanță într-o eventuală examinare în fond și invocare ex officio a erorilor de drept.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ notează că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. Acest argument rezultă și din particularitățile de formă ale reglementării recursului în Codul administrativ și anume din sintagma „motivarea recursului” de la art. 245 alin. (2) Cod administrativ. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

De asemenea, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în special în asigurarea și interpretarea uniformă a legilor la examinarea cauzelor de contencios administrativ. Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental.

În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective, urmând de ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1, p. 141, § 39). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea *Helmerts c. Suediei* 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În circumstanțele menționate, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a declara inadmisibil recursul depus de Serviciul Vamal.

În conformitate cu art. 230 și art. 246 Cod administrativ, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Recursul depus de Serviciul Vamal se declară inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Iurie Bejenaru

Galina Stratulat